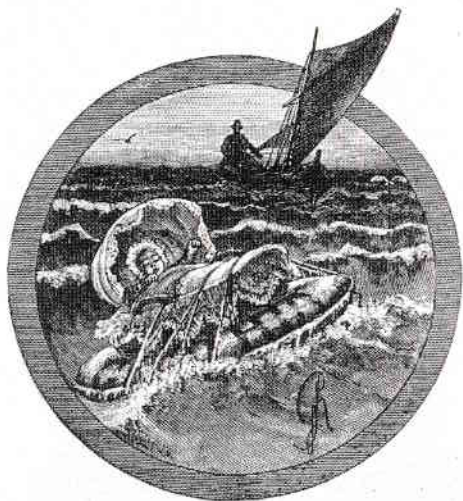

LBRIS

We know
books

Autor: Jules Verne

Titlu: Stăpânul lumii

Titlu original: Maître du monde

Ilustrații: George Roux

© Editura: Aldo Press, București, ©Toate drepturile rezervate

Prelucrare după o traducere de traducere M. H. Perera

Redactare și corectură: Dan Ctin. Ionescu

Dtp: Ștefănescu Victor Mihai

Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERNE, JULES

Stăpânul lumii / Jules Verne. - București : Aldo Press, 2023

ISBN 978-606-050-312-5

821.133.1

Jules Verne

Stăpânul lumii

Cuprins

STĂPÂNUL LUMII

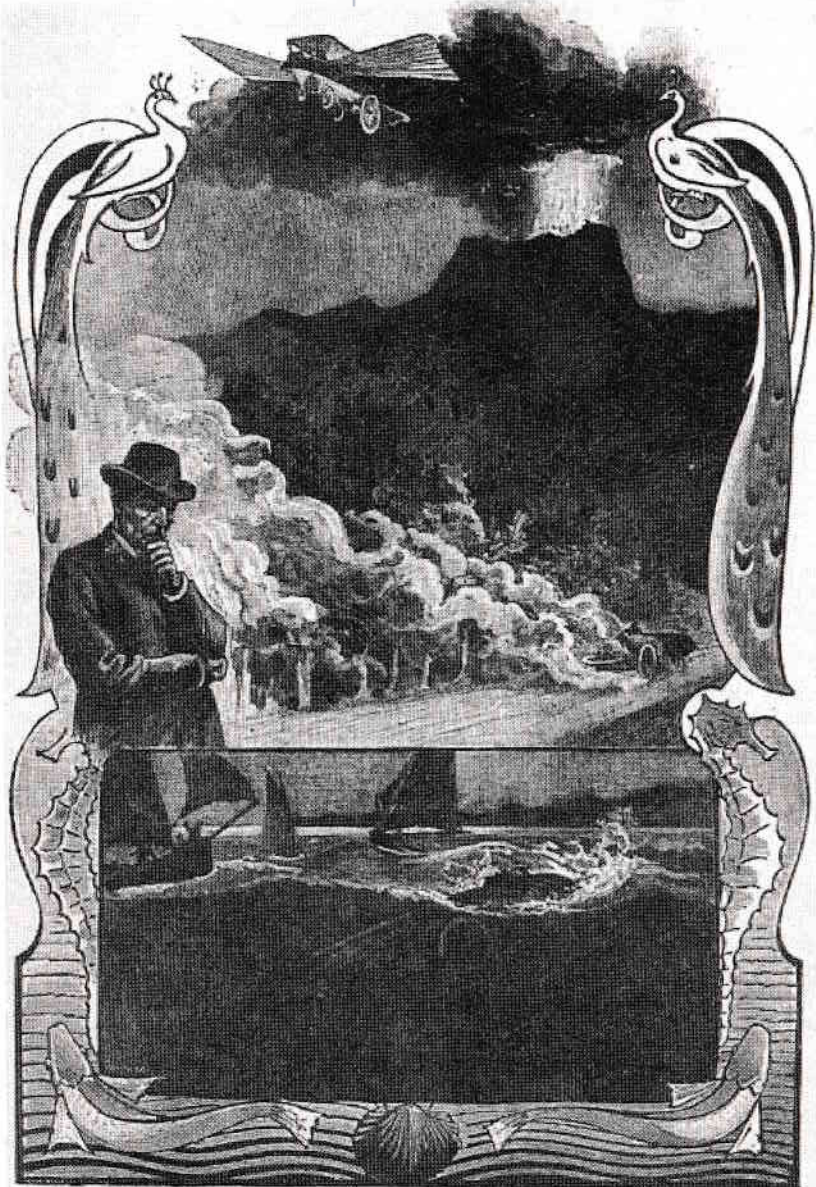
- Capitolul 1 Ce se întâmplă pe meleagurile noastre
Capitolul 2 La Morganton
Capitolul 3 Great-Eyry
Capitolul 4 Un concurs al Automobil-Clubului
Capitolul 5 Aproape de litoralul Noii Anglii
Capitolul 6 Prima scrisoare
Capitolul 7 Trei la mână
Capitolul 8 Cu orice preț
Capitolul 9 A doua scrisoare
Capitolul 10 Scos de sub scutul legii
Capitolul 11 În expediție
Capitolul 12 Golful Black-Rock
Capitolul 13 Pe bordul Nălucii
Capitolul 14 Niagara
Capitolul 15 Cuibul vulturului
Capitolul 16 Robur Cuceritorul
Capitolul 17 În numele legii
Capitolul 18 Ultimul cuvânt îl are bătrânică Grad

Asia

Claudius Bombarnac.
Aventurile unui chinez în China
Casa cu aburi
Mihail Strogoff

Europa

O călătorie spre centrul Pământului
Arhipeleagul în flăcări
Secretul lui Wilhelm Storitz
Raza verde
Indiile negre
Pilotul de pe Dunăre
O tragedie în Livonia
Drumul Franței (urmat de Gil Braitar)
Castelul din Carpați.
Un bilet de loterie.
Prichindel

Capitolul 1

Ce se întâmplă pe meleagurile noastre

Șiragul de creste ce brăzdează, paralel cu litoralul american la Oceanul Atlantic, statele Carolina de Nord, Virginia, Maryland, Pennsylvania și New York e cunoscut deopotrivă sub numele de Munții Allegheny sau Munții Apalachas, fiind format din două lanțuri deosebite, adică din Munții Cimperland spre vest și Munții Albaștri spre est.

Dacă acest sistem orografic, cel mai important din cuprinsurile mai sus-arătate ale continentului american de nord, se desfășoară pe o lungime de aproape nouă sute de mile sau o mie șase sute de kilometri, în schimb nu depășește în medie altitudinea de șase mii de picioare, punctul culminant fiind atins de Muntele Washington¹.

Alcătuit ca o coloană vertebrală ale cărei extremități sunt scaldate pe de o parte de apele fluviului Alabama, iar de cealaltă parte de valurile golfului Saint Lawrence, Munții Allegheny nu sunt decât prea puțin cercetați de alpiști. Înălțimile lor nu se profilează în păturile superioare ale atmosferei și deci nu sunt menite să-i atragă în aceeași măsură ca atâtea falnice piscuri de pe meleagurile Lumii Vechi sau a celei Noi. Și totuși există un punct printre altele de-a lungul acestei învăluiri de culmi, așa-numitul Great-Eyry, pe care turiștii nu l-ar fi putut escalada și care părea să fie, ca să zicem așa, inaccesibil.

De altminteri, cu toate că amatorii de ascensiune îl nesocotiseră până atunci, într-un răstimp destul de scurt, Great-Eyry avea nu numai să trezească atenția, dar chiar să stârnească îngrijorarea tuturor, pentru anumite motive de un ordin cu totul special, pe care mă simt dator să vi le împărtășesc de la începutul istorisirii de față.

Iar dacă mi-am atribuit și mie un rol în această poveste, trebuie să știți c-am făcut-o numai pentru că eu însumi am

¹ 1918 metri altitudine. (n.a.)

fost îndeaproape amestecat, așa cum se va vedea mai încolo, luând parte la unul dintre cele mai extraordinare evenimente, la care secolului douăzeci îi va fi fost, fără îndoială, sortit să asiste. Până și eu am ajuns să mă întreb câteodată dacă într-adevăr a avut loc, dacă lucrurile s-au petrecut chiar așa cum mi le înfățișează memoria sau, mai bine zis, imaginația mea. Fiind însă în serviciul poliției din Washington, cu titlul de inspector principal, îndemnat pe de altă parte de o instinctivă curiozitate pe care, trebuie să vă spun, firea mea o manifestă în cel mai înalt grad, cum, de asemenea, de cincisprezece ani încoace mi-a fost dat să particip la atâtea și atâtea peripeții de tot felul, încredințându-mi-se adesea diverse misiuni secrete, pentru care aveam, de altminteri, o deosebită înclinație, nu-i de mirare că șefii mei m-au împins într-o aventură atât de neverosimilă, în care aveam de înfruntat cele mai neguroase mistere. Numai că e neapărat necesar ca, din clipa când voi începe să-mi deapăn povestirea, să fiu crezut pe cuvânt. Fiindcă singura mărturie pe care o pot aduce în legătură cu aceste întâmplări prodigioase este a mea. Dacă se va găsi cineva care să nu-mi dea crezare, n-are decât să nu-mi dea crezare și gata!

Great-Eyry, ca să fiu mai precis, se află situat în rândul pitoreștilor înălțimi ale Munților Albaștri ce se profilează în partea occidentală a statului Carolina de Nord. Spinarea lui rotunjită se zărește destul de lămurit la ieșirea din Morganton, un târgușor situat lângă Satawba-river, chiar pe malul apei, și mult mai limpede încă de la marginea satului Pleasant-Garden, care se află cu câteva mile mai aproape de poalele lui.

Dar, în definitiv, ce este acest Great-Eyry?... În ce măsură denumirea pe care i-au dat-o locuitorii ținuturilor din vecinătatea Munților Albaștri e sau nu îndreptățită?... Că aceștia din urmă au fost numiți așa din pricină că, în anumite condiții atmosferice, reliefurile lor se înveșmântă într-un văl azuriu, e de la sine înțeles. Înseamnă, așadar, că de vreme ce pentru toată lumea Great-Eyry este un cuib de vulturi, aici își găsesc adăpost pajurele, hultanii sau condorii?... Să fie oare un sălaș cu precădere îndrăgit de marile zburătoare ale acestor plaiuri? Le-a văzut cineva plitund

în stoluri gălăgioase deasupra acestui bârlog, până la care doar ele pot răzbate?... Nu, ce-i drept; de altminteri nici nu se arată a fi mai numeroase prin partea locului decât prin celelalte coclauri ale Munților Ailegheny. Dimpotrivă, chiar, după cum s-a observat, sunt zile când, apropiindu-se de Great-Eyry, pasărețul pare a fi îndemnat mai curând a face calea întoarsă și, după ce-i dă câteva târcoale în zbor, se grăbește să se împrăștie în toate direcțiile, împânzind văzduhul cu larva sa asurzitoare.

De unde i-o fi venit atunci numele de Great-Eyry? N-ar fi fost, oare, mai potrivit să i se spună „zănoagă” ca pretutindeni unde se găsesc asemenea văgăuni prin regiunile muntoase? Probabil că și aici, între pereții înalți de stâncă ce-o înconjoară, se cascadează o căldare adâncă și largă și cine știe, chiar, dacă nu cumva pe fundul ei se află și un lăculeț sau un iezer alimentat de ploile și de zăpezile de peste iarnă, așa cum există atâtea altele răspândite pe plaiurile munților Apalachas, la diferite altitudini, ca pretutindeni în Lumea Veche, ca și în Lumea Nouă, în diverse sisteme orografice?... Și nu s-ar cuveni, așadar, ca, de aci încolo, să figureze ca atare în nomenclaturile geografice?...

În fine, ca să discutăm toate ipotezele posibile, nu s-ar fi putut oare să fi fost acolo craterul unui vulcan care zăcea de mult toropit de un somn adânc și, în cazul acesta, cine știe dacă într-o bună zi vulcanul cu pricina n-avea să se trezească iar la viață, sub năvala unor răbufniri din adânc?... Nu cumva vecinătățile lui se puteau aștepta orișicând la niște urgii asemănătoare cu cele provocate de vulcanul Krakatau sau de năprasnicele dezlănțuiri ale Muntelui Pleșuv? În eventualitatea că s-ar fi aflat acolo un lac, nu există iarăși un motiv de îngrijorare la gândul că apele acestuia ar fi putut să pătrundă în măruntaiele pământului și, în contact cu focul central, să se vaporizeze, amenințând cuprinsurile statului Carolina cu o erupție de o intensitate egală cu aceea care a avut loc în 1902 în Martinica?

Fapt este că această ultimă ipoteză era sprijinită de anumite simptome, recent observate, ce dădeau în vileag prezența unei activități vulcanice, manifestată prin vaporii de apă emanați. Ba chiar într-un rând țărani care munceau pe câmp auziseră nu știu

ce zgomote înfundate, fără să-și poată explica de unde veneau.

Snopi de flăcări izbucniseră uneori, noaptea.

Great-Eyry începuse să fumege, iar când vântul abătuse trâmbele de aburi spre est, în urma lor, pe pământ, rămăseseră dâre de cenușă sau de funingine. În sfârșit, în negura nopții, flăcările, cu searbăda lor licărire răsfrântă de norii ce pluteau deasupra pământului, la o mică înălțime, învăluiau întregul ținut într-o lumină sinistă.

Față de asemenea fenomene ciudate, nu-i de mirare dacă populația din partea locului era stăpânită de cele mai serioase temeri. Iar temerile astea se împleteau cu nevoia stăruitoare de a ști cu tot dinadinsul despre ce era vorba. Ziarele din Carolina întrețineau fără încetare vâlva în jurul așa-numitului „mister” al muntelui Great-Eyry. Și se întrebau dacă o asemenea vecinătate nu constituia un pericol pentru locuitori. ... Articolele lor stârneau deopotrivă curiozitatea și neliniștea – curiozitatea celor care, fiind în afara oricărei primejdii, manifestau un interes deosebit pentru fenomenele naturale, neliniștea celor care puteau să cadă oricând victime, în cazul că ar fi existat, într-adevăr, o amenințare din partea acestor fenomene pentru ținuturile înconjurătoare. Și marea majoritate a celor din urmă o alcătuiau locuitorii unor târgușoare ca Pleasant-Garden și Morganton și ai satelor sau ai numeroaselor ferme răspândite la poalele Munților Apalaches.

Fără îndoială, erau suficiente motive să regretăm că alpiniștii nu-și dăduseră încă osteneala să pătrundă în creierii muntelui Great-Eyry. Nimeni până atunci nu trecuse peste meterezele stâncilor ce-l împresurau din toate părțile și, poate, chiar nici nu se afla undeva vreo trecătoare pe unde s-ar fi putut răzbate în interior.

Să nu fi existat totuși nicio altă culme prin apropiere, vreun pisc sau chiar un țănc de stâncă din vârful căruia ochiul ar fi putut să aibă o priveliște cuprinzătoare asupra muntelui Great-Eyry, cercetând tot întinsul plaiurilor lui?... Nu, și pe o rază de câțiva kilometri, altitudinea lui nu era nicăieri depășită. Vârful Wellington, unul din cele mai înalte vârfuri ale Munților Allegheny, se afla mult prea departe.

De astă dată însă era absolut necesar să se efectueze o recunoaștere cât mai amănunțită a lui Great-Eyry. În interesul întregului ținut, trebuia să se știe dacă nu ascundea cumva craterul unui vulcan și dacă partea occidentală a statului Carolina nu putea fi amenințată de o eventuală erupție. Se cuvenea deci să se facă oricum o încercare de a-l escada ca să se descopere, în sfârșit, cauza fenomenelor observate.

Înainte însă de orice tentativă, despre care toată lumea știa că era cât se poate de dificilă, se ivi un prilej care oferea posibilitatea neîndoielnică de a cerceta structura intimă a vârfului Great-Eyry, fără a se mai face ascensiunea lui.

Pe la începutul lui septembrie, anul acesta, un aerostat urma să-și ia zborul din Morganton având ca pasager pe aeronautul Wilker. Profitând de briza ce sufla dinspre est, balonul avea să fie mânat spre Great-Eyry și, după toate probabilitățile, trebuia să treacă peste creasta muntelui. Și atunci, când va fi ajuns la o înălțime de câteva sute de picioare deasupra lui, Wilker putea să-l examineze în voie cu ajutorul unei lunete puternice, cercetându-l până în cele mai adânci ascunzișuri, în așa fel încât să-și dea seama dacă într-adevăr în mijlocul falnicelor steiuri de piatră se deschidea gura unui vulcan. De fapt asta și era problema cea mai importantă. Din clipa în care va fi fost rezolvată, se putea ști cu certitudine dacă ținuturile din preajmă aveau motive să se teamă de vreo erupție într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat.

Ascensiunea fu executată după programul stabilit. Un vânt statornic, de intensitate mijlocie, cerul senin. Păcelele dimineții tocmai se risipiseră în bătaia razelor strălucitoare ale soarelui. Aeronautul avea deci posibilitatea să scotocească cu privirea coclaurile muntelui pe tot întinsul lor, bineînțeles cu condiția ca să nu fie învăluite în ceață. Și dacă, într-adevăr, se aflau emanații de aburi, era exclus să nu le observe, în cazul acesta, prin forța împrejurărilor, trebuia să admitem existența unui vulcan în punctul respectiv al Munților Albaștri, vulcan al cărui crater era însuși vârful Great-Eyry.

La început balonul se ridică la o altitudine de o mie cinci sute de picioare, ca să rămână apoi locului nemișcat timp de un

sfert de oră. La înălțimea aceea nu se mai simțea suflarea brizei ce adia, sprintenă, la suprafața pământului. Dar ce cumplită decepție! Nu trecu mult și aerostatul se urni din loc, antrenat de un alt curent atmosferic, îndreptându-se spre est. Ajunse astfel să se îndepărteze de crestele munților, și nimeni nu era atât de naiv ca să sere că s-ar mai putea întoarce din drum. Curând locuitorii târgușorului avură parte să-l vadă pierzându-se în zare, ca să afle ceva mai târziu că balonul aterizase în împrejurimile orașului Raleigh din Carolina de Nord.

Dat fiind că încercarea dăduse greș de astă dată, hotărâră s-o reinnoiască în condiții mai prielnice. Și pe bună dreptate, căci nu mai trecu mult și răbufnirile se auziră iarăși, însoțite de fumegări întunecate ca o pâclă de funingine și de o lumină pâlpâitoare, ce făcea să licărească norii. E lesne de înțeles deci pentru ce îngrijorarea localnicilor nu putea fi împrăștiată, vecinătățile rămânând mai departe sub amenințarea de fiecă clipă a unor fenomene seismice sau vulcanice.

Iată însă că, în primăvara aceluiași an, la începutul lunii aprilie, temerile mai mult sau mai puțin nedeslușite de până atunci avură motive destul de temeinice ca să sporească, preschimbându-se în spaimă. Iar ziarele locale se grăbiră a împărtăși cu promptitudine groaza manifestată de cetățeni. Întreaga regiune cuprinsă între munți și orașelul Morganton stătea cu frica în sân, în așteptarea unui apropiat cataclism.

În noaptea dintre 4 și 5 aprilie locuitorii din Pleasant-Garden fură treziți din somn de o hurducătură puternică, urmată de un vacarm asurzitor. Vă închipuiți ce panică nestăpânită îi cuprinse la gândul că, probabil, se surpase în partea locului o bucată întregă din lanțul muntos. Ieșiră toți buzna din casă, gata să-și ia lumea în cap de teamă să nu vadă căscându-se deodată sub ochii lor un abis uriaș, în care s-ar fi mistuit fără urme toate fermele, toate așezările omenești, pe o rază de zece sau cincisprezece mile jur împrejur.

Era o noapte neagră ca păcura. Nori grei și îndesați coborâseră asupra câmpiei, acoperind-o ca un tavan. Ziua-n amiaza mare chiar, crestele Munților Albaștri ar fi rămas ascunse ochiului.

Creste Munților Albaștri

Era o asemenea întunecime, încât nu puteai vedea la doi pași, nici răspunde la chemările ce se învâlmășeau din toate părțile. Pâlcuri, pâlcuri, bărbați, femei și copiii orbecăiau înspăimântați, în căutarea drumurilor bătute, și se îmbrânceau într-o hărmălaie năucitoare. Ici și colo se auzeau glasuri înfricoșate:

- Cutremur de pământ!
- Trebuie să fie o erupție!...
- Unde?
- Pe Great-Eyry...

Și până la Morganton se răspândi zvonul că o ploaie de pietre, de lavă și de cenușă vulcanică se abătuse asupra câmpiei.

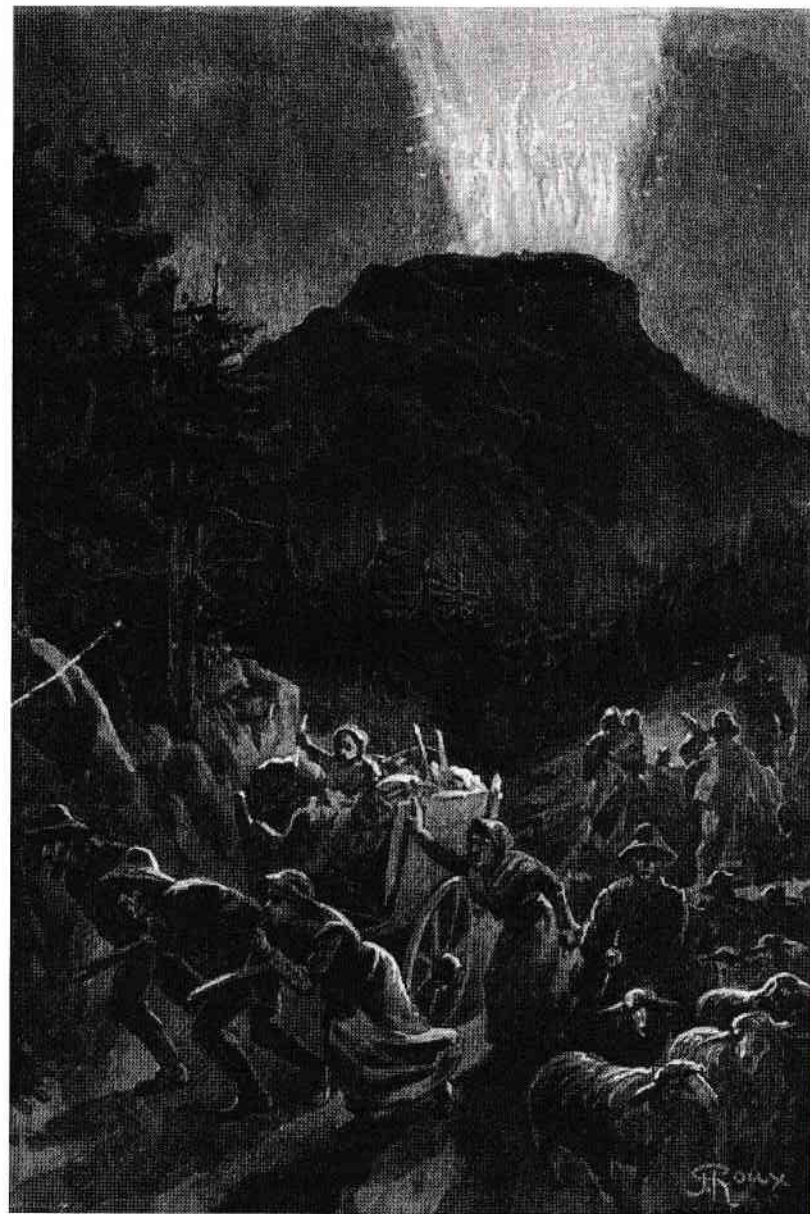
Măcar unul dintre ei ar fi putut totuși să observe că, în cazul în care ar fi fost vorba de o erupție vulcanică, zgomotele s-ar fi întezit din ce în ce. După cum, tot așa, ar fi trebuit să apară limbi de flăcări pe creasta munților. În bezna nopții, șuvoaiele incandescente de lavă n-ar fi scăpat nici ele privirii spectatorilor. Nimănuia însă nu-i trecuse prin minte așa ceva și, cotropiți de spaimă cum erau, susțineau cu toții sus și tare că la ei în casă se simțiseră zguduirile pământului. Dacă nu cumva, cine știe, zdruncinătura nu va fi fost pricinuită de căderea unui bloc de piatră, ce se va fi desprins de undeva, din coastele munților.

Toată lumea stătea la pândă cu frica în sân, gata s-o rupă la fugă spre Pleasant-Garden sau Morganton.

Trecu astfel o oră încheiată, în care nu se mai întâmplă nimic nou. Abia dacă o suflare de vânt, zăgăzuită în parte de baricada Munților Apalaches, adia dinspre vest, prin frunzișul țepos al coniferelor, ce creșteau înțesate prin văgăunile mlăștinoase.

Nu mai era deci niciun motiv de panică și cetățenii se pregăteau să se întoarcă iarăși acasă. Pe cât se părea, nu mai aveau de ce să se teamă, deși abia așteptau toți să se lumineze de ziuă.

Nu mai încăpea nicio îndoială că, undeva pe înălțimi, povârnișul începuse să se surpe și cine știe ce colos de stâncă se prăvălise din creștetul muntelui Great-Eyry. Lucrul acesta putea fi constatat cu ușurință atunci când aveau să mijcească zorile, cercetându-se terenurile de la poalele munților, pe o distanță de câteva mile.

„Erupție!... erupție!...”

Pe la orele trei dimineața înșă o nouă alarmă: limbi de flăcări țâșniseră deasupra crestei stâncoase. Scâlțați în văpăi, norii iluminau văzduhul pe un larg cuprins. În același timp se auzeau niște pârâituri.

Să fi fost oare un incendiu izbucnit din senin pe culmi și, dacă era așa, care putea fi pricina?... În niciun caz nu fusese iscat de focul ceresc... Nicio scăpărare de fulger nu înfiora atmosfera. Ce-i drept, avea cu ce să fie alimentat. La înălțimea unde băntuia, Munții Allegheny sunt încă acoperiți de păduri, atât pe versantele piscurilor Cumberland, cât și pe coastele Munților Albaștri. Sunt foarte multe specii de arbori ce cresc prin părțile acestea, chiparoși, palmieri, precum și alte esențe cu frunze persistente.

„Erupție!... erupție!...” se auzea strigându-se pretutindeni.

Intr-adevăr, deci, Great-Eyry era craterul unui vulcan din sânul muntelui! Stins de cine știe când, de ani și ani de zile sau poate chiar de veacuri, începuse iarăși a vărsa flăcări? Și atunci probabil că vâlvătaia ce izbucnise avea să aducă cu sine o ploaie de pietre incandescente, un potop de materii eruptive?... Ce mai lipsea, așadar, ca lava să se reverse ca un puhoi sau o avalanșă de foc și să prefacă în scrum, mistuind tot ce ar fi întâlnit în cale, târguri, sate și ferme, într-un cuvânt, tot ce se afla pe vastele întinsuri ale ținutului, măturând ogoare, păduri și câmpii până dincolo de Pleasant-Garden sau de Morganton?...

De astă dată panica se dezlănțui de-a binelea și nimic n-ar mai fi putut s-o stăvilească. Înnebunite de spaimă, femeile își luară odraslele și o porniră de-a valma pe drumuri, mergând tot înainte spre est, mânate de același gând: să se îndepărteze cât mai repede cu putință de teatrul acestor frământări tectonice. Părăsindu-și casele, mulți dintre locuitori își îndesau în boccele tot ce aveau mai de preț și lăsau slobode animalele din ogradă, cai, vite, oi, care o apucau razna, înspăimântate, care-ncotro. Vă închipuiți ce harababură putea să iște tot vâlmășagul ăsta de oameni și dobitoace, în toiul unei nopți negre ca păcura, prin pădurile primejdute de focul vulcanului, în preajma mlaștinilor ce amenințau să-și umfle apele, revărsându-se!... Ba chiar și

pământul pe care călcau nu putea, oare, din clipă în clipă, să se scufunde sub picioarele fugarilor?... Mai aveau timp să scape cu viață, dacă un puhoi de lavă incandescentă, cât toate zilele de mare, rostogolindu-se pe fața câmpiei, le-ar fi tăiat la un moment dat drumul, zădărniciindu-le orice încercare de fugă?...

Totuși unii dintre fermierii mai cuprinși din regiune, oameni mai chibzuiți, nu se arătau cătuși de puțin grăbiți să se amestece cu gloata de oameni înfricoșați, pe care se străduiseră în zadar să-i țină în frâu.

Plecați în cercetare la fața locului, în momentul când ajunseră la o milă distanță de poalele muntelui, fermierii constatară că vâltoarea începuse să se potolească, iar până la urmă, probabil, să se stingă cu totul. La drept vorbind, după toate semnele, împrejurimile nu păreau amenințate de vreo erupție vulcanică. Nicio piatră nu țâșnea în văzduh, nicăieri lava nu-și croia drum la vale, scurgându-se pe povârnișul muntelui, niciun zgomot nu se auzea cutreierând adâncurile pământului... Așadar, niciuna din manifestările unor perturbații seismice în stare să răvășească într-o clipă o țară întregă.

Se constată deci un lucru, în privința căruia nu mai încăpea nicio îndoială: că focul, ce izbucnise după meterezele muntelui Great-Eyry, începuse să descrească în intensitate. Norii învăpăiați de incendiu răspândeau o lumină din ce în ce mai searbădă și curând cuprinsurile aveau să fie din nou cufundate în beznă până la revărsatul zorilor. În vremea asta, droaia de fugari făcuse popas într-un loc destul de îndepărtat unde se socotea ferită de orice primejdie. Încetul cu încetul înșă oamenii începură să se întoarcă din drum și, înainte de a se fi crăpat de ziuă, în mai multe sate și, pe ici, pe colo, în câte o fermă, lumea se înapoiase acasă.

Pe la orele patru dimineața, abia dacă se mai zăreau mijind unele pâlpâiri de lumină pe creste. Incendiul era pe cale să se stingă, nemaivând pesemne ce mistui și, deși nu se puteau încă ști precis cauzele, era de presupus totuși că n-o să mai izbucnească.

În orice caz, după toate probabilitățile, Great-Eyry nu fusese

locașul unor fenomene vulcanice. Așa stând lucrurile, cetățenii din împrejurimi nu păreau să mai fie la cheremul unei erupții ori al unui cutremur de pământ.

Către orele cinci dimineața însă un freamăt ciudat se răspândește în aer, adiind dinspre munți, de sus, de pe înălțimile cufundate încă în negura nopții, așa ca un găfâit ritmic însoțit de o viguroasă bătaie de aripi. Și poate că, dacă ar fi fost în faptul zilei, lumea de prin sate și de pe la ferme ar fi avut prilejul să vadă trecând în zbor o uriașă pasăre de pradă, un fel de monstruos gigant al văzduhului, care se desprinsese de pe Great-Eyry, îndreptându-se ca o săgeată spre est!

Capitolul 2 La Morganton

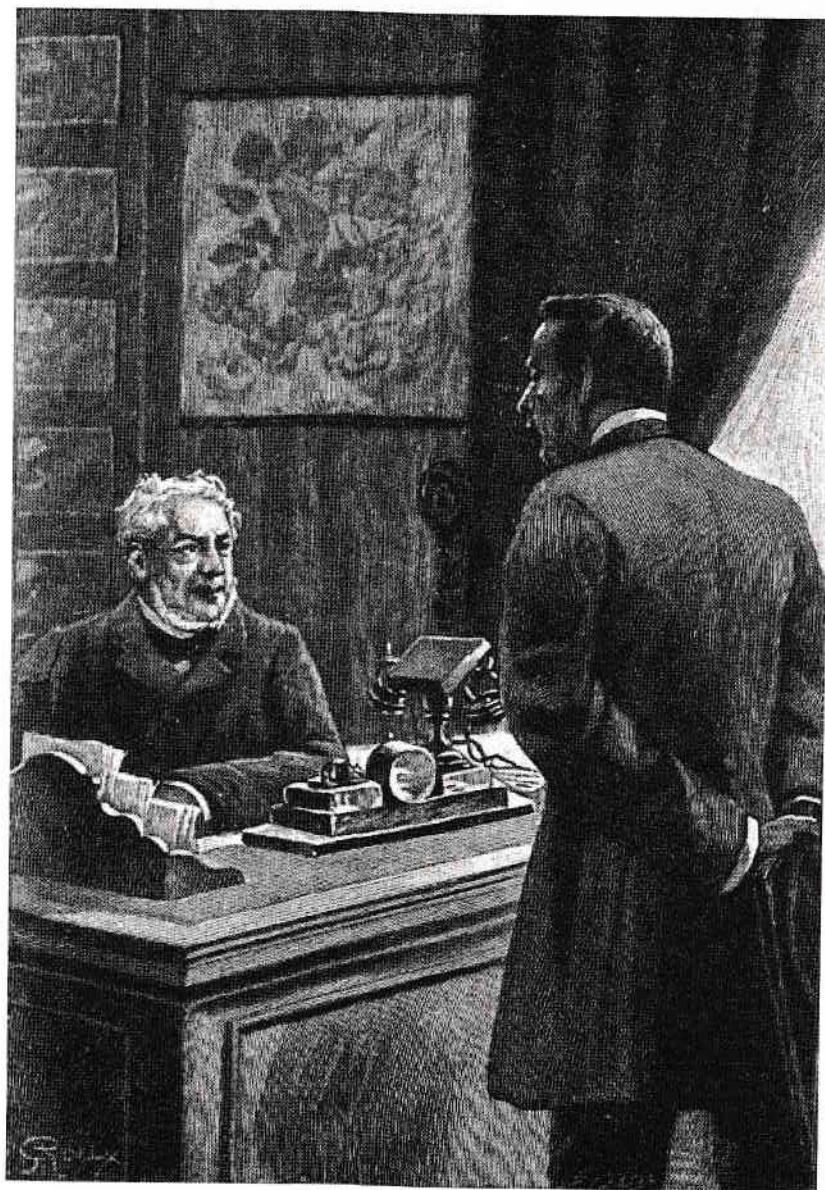
În ziua de 27 aprilie am descins în orașul Raleigh, capitala statului Carolina de Nord, venind dinspre Washington, de unde plecasem în ajun.

Cu două zile înainte, directorul general al poliției mă chemase la el în birou. Șeful mă aștepta cu o oarecare nerăbdare. Redau mai jos convorbirea pe care am avut-o cu acest prilej și care a determinat plecarea mea:

— John Strock, mă luă el în primire din capul locului, sper c-ai rămas același agent isteț și devotat, așa cum, în repetate rânduri, am putut constata cu toții, în urma dovezilor de iscusință și devotament pe care le-ai dat până acum?...

— Nu cred că eu aș fi cel mai indicat, domnule Ward, îi răspunsei închinându-mă, să mă pronunț dacă am pierdut sau nu ceva din iscusința pe care spuneți c-am dovedit-o... cât despre devotament, vă pot asigura c-a rămas cu totul la dispoziția dumneavoastră...

— Nu mă îndoiesc, continuă domnul Ward. O singură întrebare numai și am terminat, o întrebare însă de astă dată ceva mai precisă: ai rămas oare același om pe care l-am cunoscut până

Cu două zile înainte, directorul general al poliției mă chemase la el în birou